

52 ugers ordinært arbejde kunne netop medvirke til at give disse flygtninge og deres familier den fornødne tryghed.

I dag udsætter vi folk, som er flygtet fra forfølgelse, for alle mulige diskriminerende foranstaltninger, f.eks. den urimelig lave starthjælp, som umuliggør, at man som flygtning kan leve et fornuftigt økonomisk og trygt liv i Danmark.

Samtidig må flygtningene se langt efter muligheden for den tryghed, der ligger i en permanent opholdstilladelse. Det er en proces, som tidsmæssigt under den her regering er blevet væsentlig længere. Danmark har i de seneste år faktisk skabt, hvad man kunne kalde en ny underklasse, som både socialt, politisk og på arbejdsmarkedet er væsentlig dårligere placeret end gennemsnitsdanskere. Det er det, vi skal gøre noget ved.

Der er selvfølgelig ikke nogen tvivl om, at de traumer, som mange flygtninge medbringer fra deres hjemlande, er medvirkende til den her situation. Men det danske samfund, som er et af verdens rigeste, har valgt at gøre flygtninge og indvandrere til syndebukke i stedet for en integreret del af det danske samfund. Det er en udvikling, som er direkte negativ i forhold til integrationen og i forhold til flygtninges muligheder for at føle sig som en del af det danske samfund.

Vi mener, at vi som samfund har en forpligtelse til at hjælpe de her mennesker i gang med en fornuftig og tryk tilværelse, og derfor støtter vi De Radikales forslag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Og så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Vi skal styrke rettighederne for indvandrere, der hurtigt får job og lærer dansk.

Ordene er ikke mine, men fremgår af Velfærdskommissionens afrapporteringshæfte på side 28. Kommissionen gør sig til talsmand for en ordning, hvor f.eks. 2 års beskæftigelse og en bestået sprogprøve medfører permanent opholdstilladelse.

Allerede i august sidste år kom Det Radikale Venstre med vores forslag, som i dag er behandlet som beslutningsforslag, men ideen er principielt den samme. Vi skal myndiggøre flygtninge, hvis liv hidtil har været præget af flugt og elendighed. Disse mennesker skal have magten tilbage over deres eget liv. Det er kernen.

Det er det, Velfærdskommissionen sigter mod ved at sige, at der skal være et personligt incitament, og det er det, vi sigter mod, når vi siger, at for flygtninges vedkommende må det være sådan, at man endelig, når man er blevet godkendt som flygtning på den ene eller den anden vis, får magten over sin egen skæbne tilbage og får at vide: Nu kan du skabe stabilitet for dig selv og din familie, hvis du gør en indsats for at blive integreret. Det er der bred enighed om at alle flygtninge naturligvis skal.

Inspirationen kommer sådan set fra USA. Her repatrierer man ikke flygtninge og sender dem hjem. Her henter man flygtninge ind, og så siger man, at hvis de vil rejse hjem igen på et tidspunkt, må de spare op til billetten og selv betale turen hjem. Det står i skærende kontrast til integrationsaftalen, som blev indgået den 17. juni sidste år, hvor der står:

»Målet er, at flygtninge skal vende tilbage til hjemlandet, hvis forholdene i hjemlandet muliggør det.«

I USA har otte ud af ti flygtningefamilier en indtægt efter 8 måneder. Det kan der være mange grunde til, men fakta består.

Ministeren siger så i dag, at forslaget ikke vil have nogen effekt, fordi meget få sendes hjem. Men dermed demonstrerer man også, at man fuldstændig har misforstået pointen i forslaget, for forslaget her handler om integration. Og lad mig slå fast, at hvis bare flertallet af de flygtninge, der er her i Danmark i dag, havde 52 ugers ordinært arbejde, så ville vi slet ikke have en situation, hvor der i dag er flere ledige indvandrere og efterkommere af indvandrere, end da regeringen trådte til.

Kl. 17.55

Det, der er pointen, er at give den enkelte et incitament til at gøre noget og en gulerod for at gøre det. For det, vi også ved fra al anden arbejdsmarkedspolitik – og det er også et svar til fru Irene Simonsen – er, at har man først været i ordinær, understøttet beskæftigelse, er afstanden til anden beskæftigelse meget, meget kortere. Derfor behøver man ikke være så bekymret for, om folk så igen skulle få arbejde, selv om de har optjent dagpengere ved at arbejde i et pizzeria eller køre taxa – hvad der kan være ganske udmærkede job – for 52 ugers understøttet arbejde er på mange måder en væsentlig genvej til det danske arbejdsmarked i en mere permanent form end mange af de tiltag, vi ser i dag.

Det er jo lidt pudsigt at skulle høre repræsentanter for regeringen stå og nedgøre en type job,